

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Ing. I. P.**

zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, Brno

proti

žalovanému: **Městský úřad Šlapanice**
sídlem Opuštěná 9/2, Brno

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

JUDr. H. H.

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nečinnosti stavebního úřadu - v nezahájení řízení o odstranění nepovolené stavby bazénu a jeho příslušenství (šachty a připojení k vnitřním rozvodům)

takto:

- I. Určuje se, že nezahájení řízení z moci úřední žalovaným o odstranění nepovolené stavby šachty a připojení k vnitřním rozvodům, které tvoří příslušenství venkovního bazénu na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, je nezákonným zásahem.
- II. Žalovanému se ukládá ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zahájit řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby uvedené ve výroku I.
- III. Ve zbytku se žaloba se zamítá.

IV. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Předmětem sporu je, zda se žalovaný dopustil nezákonného zásahu vůči žalobkyni, tím že nezahájil řízení o odstranění stavby „Venkovní bazén, včetně příslušenství a připojení na vnitřní rozvody“ (dále také jen „stavba bazénu“) na pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, který bezprostředně sousedí s pozemkem pod rodinným domem žalobkyně.

Žaloba

2. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany před nezákonným zásahem. Ten spatřuje v tom, že žalovaný nezahájil na základě jejího podnětu řízení o nařízení odstranění stavby označené jako „Venkovní bazén, včetně příslušenství a připojení na vnitřní rozvody“ na pozemku sousedícím s pozemkem ve vlastnictví žalobkyně. Současně navrhuje, aby soud uložil žalovanému toto řízení zahájit.
3. Žalobkyně je vlastnící pozemku parc. č. XB, zastavěná plocha a nádvoří, na kterém se nachází budova s č. p. X a pozemku parc. č. XC, zahrada, oba v k.ú. X (veškeré nemovité věci uvedené v tomto rozhodnutí se nacházejí v k.ú. X - pozn. soudu). Tyto pozemky žalobkyně sousedí s pozemkem parc. č. XA ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Na něm se nachází stavba bazénu a podzemní šachty, v níž je umístěno technické příslušenství bazénu a připojení na vnitřní rozvody. Stavbu bazénu žalobkyně považuje za nepovolenou černou stavbu a domáhá se jejího odstranění.
4. Žalovaný pravomocným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, č. j. OV-ČJ/76065-19/EKU (dále jen „rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby“), rozhodl v řízení podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon 2006“) o nenařízení odstranění dotčené stavby bazénu, neboť dospěl k závěru, že stavba bazénu nevyžaduje rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu a nejsou splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby. V řízení ukončeném vydáním rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby žalovaný nejednal s žalobkyní jako s účastnicí řízení.
5. Žalobkyně podnětem ze dne 5. 1. 2024 požádala o opětovné zahájení řízení o odstranění stavby bazénu. Žalovaný na něj reagoval sdělením, že již rozhodl o nenařízení odstranění stavby a tím považuje věc za vyřízenou. Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“), na něhož se žalobkyně obrátila s žádostí o opatření proti nečinnosti, se ztotožnil s názorem žalovaného, že stavba bazénu nevyžaduje rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. S tím žalobkyně nesouhlasí. Stavba zasahuje do nerušeného užívání jejího rodinného domu. Vznikla jí i majetková škoda, neboť musela provést technická opatření, aby předešla rušivým vlivům stavby. Stavba bazénu měla podléhat povolovacímu procesu. Samotný bazén se sice nachází 2,12 m od společné hranice pozemků, ale jeho příslušenství (vyzděná šachta, v níž je umístěna filtrační jednotka bazénu) je umístěna na samé hranici pozemků žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně podala podrobný výklad k ustanovení § 79 odst. 2 písm. p), § 96 odst. 3 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. f) bodu 17 stavebního zákona 2006 s tím, že stavební záměr je nutno chápat jako celek (bazén včetně

technického zařízení), který musí splňovat určité odstupové vzdálenosti, aby nepodléhal povolenávacímu procesu. Nezahájení nového řízení o odstranění stavby má přímý dopad do jejích práv jakožto vlastníka sousedního pozemku.

6. Žalobkyně se cítí být přímo dotčena na svých právech, jelikož jí byl znemožněn přístup k soudnímu přezkumu vadného rozhodnutí vydaného v řízení o odstranění stavby. Nemohla proti rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby uplatnit opravné prostředky, neboť jí žalovaný neumožnil včas seznámit se s jeho obsahem. Žalovaný povolil žalobkyni nahlédnout do správního spisu a seznámit se s obsahem rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby až poté, co zdejší soud rozsudkem ze dne 17. 3. 2022, č. j. 62 A 29/2020-40, zrušil rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti žalobkyně (a jejího manžela) o nahlédnutí do správního spisu.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný vedl řízení o odstranění stavby se závěrem, že stavba nevyžadovala rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, jelikož se jedná o bazén do 40 m² zastavěné plochy na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu, umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku. Příslušenství bazénu sloužící k umístění filtračního zařízení o rozměrech cca 0,5 x 0,7 m nevyžaduje opatření stavebního úřadu. Řízení o odstranění stavby je řízením zahajovaným z úřední povinnosti, na jehož zahájení žalobkyně nemá právní nárok. Žalovaný tak nebyl povinen opětovně zahajovat stejné řízení o odstranění stejné stavby. Žalovaný také přihlédl ke skutečnosti, že pokud by se jednalo o sezonní např. nafukovací bazén s filtračním zařízením a napojením na vnitřní rozvody, umístěným ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice pozemku, vůbec by nebylo vyžadováno opatření stavebního úřadu.

Postup soudu

8. Soud původně usnesením ze dne 2. 9. 2024, č. j. 30 A 56/2024-27, žalobu odmítnul (dále jen „usnesení o odmítnutí žaloby“), jelikož shledal, že opětovnému zahájení a vedení řízení o nařízení odstranění stavby brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Ve věci odstranění dotčené stavby „Venkovní bazén, včetně příslušenství a připojení na vnitřní rozvody“ již žalovaný vydal rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby, které je pravomocné. Rozhodnutí obsahující výrok, že se odstranění stavby nenařizuje, je rozhodnutím meritorním, které zakládá překážku věci rozhodnuté a brání zahájení a vedení nového řízení v téže věci. Existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté proto nelze obejít tak, že se žalobkyně bude domáhat zahájení nového řízení o odstranění téže stavby. Soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně zjevně nemůže být s žalobou úspěšná, a proto žalobu odmítnul.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

9. Žalobkyně podala proti odmítavému usnesení kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ji shledal důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, čj. 9 As 196/2024-42, zrušil usnesení o odmítnutí žaloby zdejšího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS přisvědčil žalobkyni, že rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby bazénu nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, jelikož nepřiznává žádné právo ani neukládá žádnou povinnost. Soud je tímto závěrem vázán.

Ústní jednání

10. Během ústního jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobkyně doplnila, že došlo ke změně právní úpravy. Po nabytí účinnosti zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, ve znění zákona č. 249/2025 Sb. (dále jen „nový stavební zákon“) by žalovaný v případě úspěchu žaloby musel vést řízení o odstranění stavby podle této novější právní úpravy. Nový stavební zákon se k požadavkům na povolení dané stavby (záměru) staví obdobně jako stavební zákon 2006. Samotný bazén rozhodnutí o povolení záměru nevyžaduje, neboť naplňuje podmínky drobné stavby, avšak šachta, která je jeho příslušenstvím, nesplňuje podmínku odstupu 2 metrů od hranice pozemku, a tudíž povolení záměru vyžaduje. Pokud jde o způsob, jakým daná stavba zasahuje do jejích práv, doplnila žalobkyně, že problémem je hlučnost filtračního zařízení umístěného v šachtě přímo u zdi jejího rodinného domu, kde se nachází okno do ložnice. Chod zařízení je zdrojem hluku, který je po otevření okna slyšitelný ve velké části domu. Žalobkyně nerozporuje, že stavba vznikla v roce 2008. Žalobkyně nebyla účastnicí řízení o povolení stavby rodinného domu ani řízení o dodatečném povolení stavby rodinného domu před jeho dokončením, který se týkala stavby rodinného domu osoby zúčastněné na řízení (resp. její právní předchůdkyně). S obsahem těchto rozhodnutí se seznámila až později.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že bazén a příslušenství se posuzují zvlášť a odstupová vzdálenost 2 metrů od hranice se vztahuje pouze na bazén a nikoliv na jeho příslušenství (šachta s připojením na vnitřní rozvody). K dotazu soudu uvedl, že v současné době není zahájeno žádné jiné řízení, které by se týkalo odstranění dané stavby.
12. Soud během jednání provedl dokazování podnětem manželů Prokešových k zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 30. 10. 2018, protokolem z kontrolní prohlídky ze dne 18. 12. 2018 a fotodokumentací šachty a stavby bazénu z doby jeho výstavby.

Podmínky řízení

13. NSS v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39 (dále jen „rozhodnutí ve věci ŽAVES“), dospěl k závěru, že „ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezačal řízení o odstranění nepovolené stavby (nepovolené terénní úpravy), se může bránit proti takové faktické nečinnosti správního orgánu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 násl. s. ř. s.). Vyhoví-li soud takové žalobě, určí, že nezačátení řízení z moci úřední je nezákonným zásahem a současně přikáže stavebnímu úřadu zahájit řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona.“ Soudní ochrana je poskytnuta, jestliže podnět k zahájení řízení podává osoba přímo dotčená na svých hmotných právech protiprávním stavem, k jehož odstranění má řízení zahajované z moci úřední sloužit. V takovém případě je totiž účelem řízení vedeného z moci úřední chránit vedle veřejného zájmu i veřejná subjektivní práva dotčených osob. V oblasti stavebního práva půjde typicky o vlastníky pozemků a staveb přímo dotčených nepovolenou stavbou, ať již tím, že na nich bude taková stavba přímo umístěna, nebo tím, že může negativně ovlivňovat jejich užívání nejružnějšími imisemi (stíněním, hlukem, zápachem apod.).
14. Žalobkyně myslitelně a konkrétně tvrdí, že je nečinností žalovaného dotčena na svých hmotných právech (právu vlastnickém), a to konkrétně hlukovými imisemi z dotčené stavby, což žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení nezpochybnili. V minulosti již bylo žalovaným vedeno řízení o odstranění stavby bazénu se závěrem o nenařízení odstranění dotčené stavby. Proti tomuto rozhodnutí by se jako účastnice řízení mohla bránit žalobou

u správního soudu. Postavení účastníka řízení jí ale v daném řízení o odstranění stavby bylo nezákonné upřeno. Soud o tom rozhodl rozsudkem ze dne 17. 3. 2022, č. j. 62 A 29/2020-40, ale v té době již došlo k uplynutí objektivní jednorocní lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu pro podání odvolání. Žalobkyně tak neměla možnost chránit své hmotné právo v rámci veřejné správy či žalobou před správním soudem proti rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby. Proto podala nový podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, avšak neúspěšně. Žalobkyně přednesla plausibilní tvrzení o nezákonném zásahu do jejích práv a podle NSS nebrání původní rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby tomu, aby bylo zahájeno nové řízení o nařízení odstranění stavby. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně je k podání žaloby aktivně legitimovaná.

15. Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*
16. V dané věci jde o trvalý zásah ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, ve věci *EUROVIA*, proto je nutno vycházet z toho, že lhůta pro podání žaloby dle § 84 odst. 1 s. ř. s. začíná běžet každý den znovu. Žaloba byla podána včas dne 10. 8. 2024.
17. Dle § 85 s. ř. s. *žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.*
18. Žalobkyně uplatnila neúspěšně nový podnět k zahájení řízení o odstranění stavby a poté vyčerpala i jiné prostředky ochrany, jelikož se dne 9. 4. 2024 domáhala u nadřízeného správního orgánu ochrany proti nečinnosti žalovaného. Nadřízený krajský úřad však žádosti přípisem ze dne 10. 6. 2024 nevyhověl. Žalobkyně tak neúspěšně vyčerpala prostředky ochrany, které jí skýtá správní řád. Žaloba proto splňuje podmínku přípustnosti, jak byla vyložena rozšířeným senátem v rozhodnutí ŽAVES.
19. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání možných prostředků ochrany a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou.
20. O věci rozhodl soud podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení věci

21. Pro přehlednější orientaci v posuzované věci soud nejprve stručně shrnuje dosavadní průběh řízení ve věci odstranění dané stavby. Jak se uvádí ve sdělení krajského úřadu ze dne 10. 6. 2024 stavba bazénu byla zahájena a provedena v průběhu roku 2008, což dokládají i archivní letecké zeměměřické snímky z roku 2008. Žalobkyně tuto skutečnost nezpochybňuje a má ji za nespornou. Žalovaný dne 12. 11. 2018 obdržel společný podnět žalobkyně a jejího manžela, kterým se domáhali zahájení řízení o odstranění stavby bazénu. Dne 18. 12. 2018 provedl žalovaný kontrolní prohlídku na místě stavby bazénu a dne 20. 12. 2018 navrhovatelům sdělil, že podnět odložil, jelikož neshledal důvody pro zahájení řízení z moci úřední. Krajský úřad ale vydal dne 6. 9. 2019 pokyn k zahájení řízení o odstranění stavby, což žalovaný následně učinil. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019 žalovaný rozhodl, že se odstranění stavby bazénu nenařizuje. Dne 5. 1. 2024 žalobkyně podala u žalovaného opět podnět k zahájení řízení o nařízení odstranění stavby, na který reagoval žalovaný sdělením ze dne 22. 1. 2024. v němž uvedl, že již o odstranění stavby vedl řízení

z moci úřední, které bylo již ukončeno. Žádosti žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověl krajský úřad z toho důvodu, že podle jeho názoru samotná stavba bazénu ani jeho technické příslušenství, tj. šachta pro filtraci, čerpadlo a vnitřní rozvody) nevyžadují stavební povolení ani jiné rozhodnutí či opatření stavebního úřadu podle stavebního zákona 2006.

22. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona 2006 *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.* Podle § 129 odst. 2 věta první *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b).*
23. Podle § 330 odst. 1 nového stavebního zákona *se řízení a postupy zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů.*
24. Jelikož jde v daném případě povahou o trvající zásah, proti němuž se žalobkyně brání zápůrčí zásahovou žalobou, je pro věc rozhodující skutkový a právní stav ke dni rozhodnutí soudu (§ 87 s. ř. s.). Dle přechodného ustanovení obsaženého v § 330 odst. 1 nového stavebního zákona je pro posouzení, zda jsou splněny předpoklady pro zahájení nového řízení o odstranění stavby, rozhodná právní úprava obsažená v novém stavebním zákoně.
25. Podle § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona *stavební úřad nařídí stavebníkovi nebo vlastníku stavby odstranit stavbu, pokud je prováděna nebo byla provedena bez povolení podle tohoto zákona anebo v rozporu s ním.* Podle § 254 odst. 1 nového stavebního zákona *stavbu provedenou bez povolení nebo v rozporu s ním může stavební úřad dodatečně povolit v případě, že povinný o dodatečné povolení požádal a splnil podmínky pro jeho vydání.*
26. Podle aktuální právní úpravy stejně jako podle stavebního zákona 2006 tedy zahajuje stavební úřad řízení o nařízení odstranění stavby z moci úřední (§ 251 odst. 1 nového stavebního zákona). Nezbytným předpokladem pro zahájení řízení je zjištění, resp. důvodné podezření, že stavba *je prováděna nebo byla provedena bez povolení podle tohoto zákona anebo v rozporu s ním.* Pojmem nepovolená, resp. „černá stavba“ se rozumí stavba, která byla provedena, aniž by stavebník měl k tomu oprávnění dle veřejnoprávních předpisů (tj. stavební povolení či výstup jiného postupu dle stavebního zákona, opravňující jej k zahájení stavby) (TOŠNER, Ondřej. Nový stavební zákon: právní povaha zjednodušených postupů a ochrana před neoprávněnou stavbou. Právní rozhledy, 2008, č. 11, s. 401-405). V případě, že stavební úřad zjistí, že se jedná o stavbu nepovolenou, zahájí řízení o jejím odstranění z moci úřední. V průběhu řízení o odstranění stavby přitom povinný může požádat o dodatečné povolení stavby (§ 255 nového stavebního zákona).
27. Žalobkyně uvedla již v podnětu k zahájení řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 5. 1. 2024, že společné rozhodnutí o umístění a povolení stavby ze dne 11. 12. 2006, ani rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby před jeho dokončením ze dne 19. 11. 2007, která se obě týkala rodinného domu na pozemku osoby zúčastněné na řízení, nezahrnují stavbu bazénu a jeho technického příslušenství (šachta pro technické příslušenství). Žalovaný toto tvrzení v průběhu správního řízení či v řízení před soudem nezpochybnil. Zdůraznil pouze, že jde o stavbu, která vznikla v roce 2008 a podle tehdejší právní úpravy nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení. Dobu vzniku bazénu potvrdil pomocí veřejně dostupných zeměměřických snímků i krajský úřad, jenž při vypořádání

žádosti žalobkyně o opatření proti nečinnosti žalovaného uvedl, že bazén byl vybudován již v roce 2008 a nejpozději v roce 2011 již sloužil svému účelu. Soud má tedy za to, že v dané věci není sporu o tom, že stavba vznikla již v roce 2008 a že pro stavbu bazénu a jeho příslušenství nebylo v době vzniku vydané žádné rozhodnutí nebo jiné opatření stavebního úřadu, kterým by tato stavba byla řádně umístěna (územní rozhodnutí) nebo povolena (stavební povolení).

28. Soud proto nejprve zkoumal, zda v době vzniku dotčená stavba vůbec vyžadovala územní rozhodnutí, stavební povolení nebo jiné opatření stavebního úřadu.
29. Podle § 103 odst. 1 písm. d) bod 5 stavebního zákona 2006 ve znění účinném do 31. 12. 2012 patřili *bazény do 40 m² zastavěné plochy* mezi stavby nevyžadující stavební povolení ani ohlášení. Podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona 2006 ve znění účinném do 31. 12. 2012 ale taková stavba vyžadovala alespoň vydání územního souhlasu. Jelikož dotčená stavba územní rozhodnutí ani souhlas neměla, šlo v době jejího vzniku podle soudu bezpochyby o nepovolenou „černou“ stavbu.
30. Pro posouzení zásahové žaloby je však podstatný i další vývoj právní úpravy. Zákonné požadavky a podmínky povolování staveb bazénů se totiž postupem času měnily a zmírňovaly. Takovou změnu právní úpravy je přitom třeba zohlednit i v případě odstraňování staveb, které nebyly v době svého vzniku řádně povolené či umístěné. Podle Ústavního soudu „[n]epřiměřenost zásahu do vlastnického práva nastává zejména tehdy, kdy změnou hmotněprávní úpravy stavba jako celek spadá do tzv. volného režimu (nepodléhá žádnému veřejnoprávnímu povolení), kdy skutkové okolnosti případu svědčí o zcela marginálním překročení předpisů ze strany vlastníka, kdy v průběhu správního řízení vyjde dostatečně najevo, že práva jiných subjektů nejsou stavbou ve stávající podobě dotčena, příp. kdy různým postupem stavebního úřadu ve vztahu ke stavebníkům v obdobném postavení se stávající územní rozhodnutí stalo obsoletním“. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I.ÚS 1956/19, č. 92, sv. 100 Sb. ÚS). Skutečnost, že stavba v době svého vzniku naplňovala znaky nepovolené černé stavby, proto bez dalšího nepostačuje k závěru, že jsou dány důvody pro její odstranění i po více než 15 letech její existence. Je třeba přihlídnout mj. i ke změnám právní úpravy, ke kterým došlo v mezidobí po dokončení stavby.
31. Zde je podstatné, že stavební zákon 2006 byl s účinností od 1. 1. 2013 novelizovaný zákonem č. 350/2012 Sb. Ten mj. změnil § 79 a § 103 stavebního zákona 2006. S účinností od 1. 1. 2013 již nevyžadovala stavební povolení, ohlášení, územní rozhodnutí ani územní souhlas stavba *bazénu do 40 m² zastavěné plochy na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku* [viz § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 ve znění zákona č. 350/2012 Sb.]. Počínaje 1. 1. 2003 tedy bazén samotný nevyžadoval při splnění daných limitů územní rozhodnutí (či souhlas) ani stavební povolení (či ohlášení). To bezesporu platí o samotném tělese bazénu, přičemž o jeho technickém příslušenství (v daném případě jde o šachtu a připojení na vnitřní rozvody) stavební zákon v citovaném znění nehovořil. Citovaná právní úprava platila až do změny provedené zákonem č. 225/2017 Sb. účinným od 1. 1. 2018.
32. Další změnu právní úpravy přinesl s účinností od 1. 1. 2018 zákon č. 225/2017 Sb. Podle § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 ve znění zákona č. 225/2017 Sb. již platilo, že rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas (a tedy ani stavební povolení či ohlášení) nevyžaduje *bazén do 40 m² zastavěné plochy na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše umístěný*

v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku, a jeho související technické zařízení. Současně byl doplněn i § 103 odst. 1 stavebního zákona 2006 o nový bod 18 v písm. e). Ten stanovil, že *stavební povolení ani ohlášení nevyžadují stavby a zařízení, a to bazén nebo skleník včetně souvisejícího technického zařízení na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci.* [V pozdějším znění stavebního zákona 2006 byl tento bod pouze přesunut do § 103 odst. 1 písm. f) bod 17.] Tato poslední změna tak přinesla, pokud jde o stavby bazénů a souvisejícího technického zařízení [§ 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006] další liberalizaci, což znamená, že se bazény při splnění zákonem stanovených limitů dostaly do tzv. volného režimu. Daná právní úprava po změně zákonem č. 225/2017 Sb. byla přitom účinná a aplikovatelná až do 30. 6. 2024 (viz § 334a nového stavebního zákona).

33. V této souvislosti lze poznamenat, že žalobkyně podávala první podnět k zahájení řízení dne 12. 11. 2018 a druhý podnět dne 5. 1. 2024, tedy právě v době účinnosti stavebního zákona 2006 ve znění zákona č. 225/2017 Sb.
34. V již ukončeném řízení o odstranění stavby zahájeném opatřením ze dne 16. 9. 2019, č. j. OV-ČJ/159841-18/JAN (zahájeném na první podnět žalobkyně), doložil stavebník geometrické zaměření bazénu. Z něj plyne, že bazén, jehož rozměry jsou cca 5,5 x 3,0 metru (tj. cca 16,5 m²) s hloubkou 1,8 metru, je umístěn 2,12 metru od hranice pozemku žalobkyně. Zjištěný odstup ani rozměry bazénu přitom žalobkyně nikterak nerozpорије. Rovněž není sporu o tom, že se bazén nachází *na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu v zastavěném území*. Samotný bazén tak bezpochyby splňuje podmínky plošné výměry (40 m²) odstupové vzdálenosti 2 metrů od hranice pozemku, jak je stanovilo již ustanovení § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 s účinností již od 1. 1. 2013.
35. K vybudování vlastního tělesa bazénu tak již počínaje dnem 1. 1. 2013 nebylo potřeba rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas, potažmo stavebního povolení či ohlášení. V případě bazénu (bez souvisejícího technického zařízení) tedy již bezpochyby nejde o stavbu, která by vyžadovala jakýkoliv povolující akt stavebního úřadu. Bylo by tedy nadmíru formalistické a ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu odporující zásadě přiměřenosti zásahu do práv vlastníka požadovat nyní odstranění této části stavby. A to tím spíše, že žalobkyně proti samotnému tělesu bazénu nemá žádné výhrady a ani aktuálně platný nový stavební zákon nevyžaduje pro stavby bazénů daných rozměrů povolení záměru vydané stavebním úřadem [§ 171 ve spojení s přílohou 1 odst. 1 písm. a) bod 2 nového stavebního zákona].
36. Spornou otázkou proto je pouze to, zda povolení vyžadovala a vyžaduje podzemní šachta pro technologické příslušenství bazénu a jeho napojení na vnitřní rozvody. Právě na imise pocházející z této stavby si žalobkyně stěžuje. Jde přitom o podzemní šachtu sloužící pro bezpečné uložení bazénové technologie v podobě čerpadel, filtračních systémů, potrubí, rozvaděčů či dalších prvků. Jejím hlavním účelem je ochrana citlivých zařízení, která jsou nezbytná pro provoz zahradního bazénu a zajištění čistoty vody v něm a která chrání před nepříznivými vnějšími vlivy v podobě mrazu či vlhkosti. Taková šachta bezpochyby představuje stavební objekt sloužící jako technické zařízení, jež souvisí s bazénem.
37. Mezi účastníky je sporné, zda se i na tuto stavbu vztahuje povinnost dodržet odstupovou vzdálenost 2 metrů od hranice pozemku. Ze správních spisů, podkladů doložených stavebním úřadem (zákres v katastrální mapě, fotografie stavby bazénu, fotografie šachty, protokol z kontrolní prohlídky provedené dne 18. 12. 2018) a vyjádření žalovaného

k žalobě, totiž plyne, že šachta o rozměrech cca 0,5 x 0,7 m je umístěna na samé hranici pozemku žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení. Šachta je zarovnaná s povrchem a pokrytá dvěma dlaždicovými poklopy.

38. Podstatnou roli při výkladu relevantních ustanovení stavebního zákona 2006 hraje novelizace provedená zákonem č. 225/2017 Sb. Žalobkyně má za to, že z § 103 odst. 1 písm. e) bod 18 [resp. § 103 odst. 1 písm. f) bod 17] a § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona 2006 (ve znění zákona č. 225/2017 Sb.) plyne, že pojem *bazén* a pojem *související technické zařízení* je třeba posuzovat jako jeden celek, a že tedy bazén a související technické zařízení mají tvořit jednu nedělitelnou stavbu (stavební objekt). Zákonem stanovená odstupová vzdálenost 2 metrů od hranice pozemku se proto podle žalobkyně vztahuje na stavební záměr jako celek. To znamená, že nesplňuje-li odstupovou vzdálenost šachta jako související technické zařízení, pak ji nemůže splňovat ani samotný bazén.
39. S tímto výkladem soud nesouhlasí. Jednak není pravdou, že samotný bazén i šachta pro technické zařízení musí nutně tvořit jeden stavební objekt. Pokud jde o plnění funkcí bazénu, jde sice o hospodářsky související objekty, které v daném případě navíc vznikly ve stejné době. Ze stavebně technického hlediska ale není důvodu, proč by se měly obě části (bazén a šachta) posuzovat jako jedna stavba (stavební objekt). Šachta tvoří stavebně technicky *de facto* pouze „obal“ chránící technologické příslušenství bazénu a jeho připojení na vnitřní rozvody. Stavebně je tento objekt zcela oddělený od samotného bazénu, přímo na něj nenavazuje a souvisí s ním pouze jeho hospodářským využitím (funkcí). Stavebně technicky tedy nejsou oba stavební objekty nijak propojené a mohou existovat nezávisle na sobě. Podle soudu proto není důvodu posuzovat oba tyto stavební objekty, tedy bazén a šachtu, jako jediný stavební objekt, jehož obě části by bylo možné (a nutné) odstranit jen společně.
40. Soud se neztotožňuje ani s názorem, že požadavek dvoumetrové odstupové vzdálenosti se vztahuje i na související technické zařízení bazénu. Lze znovu zopakovat, že dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 18 stavebního zákona 2006 ve znění ve znění zákona č. 225/2017 Sb. platí, že *stavební povolení ani ohlášení nevyžadují stavby a zařízení, a to bazén nebo skleník včetně souvisejícího technického zařízení na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci*. Podle § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 ve znění zákona č. 225/2017 Sb. platilo, že rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje *bazén do 40 m² zastavěné plochy na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku, a jeho související technické zařízení*.
41. V důvodové zprávě k zákonu č. 225/2017 Sb. (k bodu 190) se ke změně uvádí: „Do § 103 odst. 1 písm. e) se navrhuje doplnit další stavební záměry, které bude možné realizovat pouze na základě povolení umístění. Jde o vazbu na § 79 odst. 2, který obsahuje taxativní výčet stavebních záměrů nevyžadujících územní rozhodnutí ani územní souhlas a ve vazbě na § 103 odst. 1 písm. a) nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. **Jakmile je však překročen byt jen jeden z parametrů uvedený v § 79 odst. 2, vyžaduje stavební záměr umístění a stavební povolení.** Mezi stavebními záměry v § 79 odst. 2 jsou pod písmenem b) uvedeny „stožáry pro vlajky do výšky 8 m“, pod písmenem n) „skleník do 40 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku, bez podsklepení“ a pod písmenem c) „bazén do 40 m² zastavěné plochy na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území

umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku". Návrh současnou disproporci odstraňuje."

42. Záměr zákonodárce byl tedy opačný, než se domnívá žalobkyně. Jeho cílem bylo oddělit definice staveb nevyžadujících územní rozhodnutí nebo souhlas (§ 79 odst. 2 stavebního zákona 2006) a staveb nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení (§ 103 odst. 1) a tím odstranit zmiňovanou disproporci, jež vedla k tomu, že při překročení parametrů podle § 79 odst. 2 bylo nutné pro takové stavby bazénů, skleníků a stožárů automaticky získat nejen územní rozhodnutí (souhlas), ale i stavební povolení (provést ohlášení). Rozhodně tedy záměr zákonodárce vyjádřený v důvodové zprávě nenasvědčuje tomu, že by při se při výkladu § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 ve znění zákona č. 225/2017 Sb. mělo přihlížet ke znění odlišně formulovaného § 103 odst. 1 písm. e) bod 18 či k § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona 2006 v tomtéž znění.
43. Přijatou novelizací stavebního zákona (zákonem č. 225/2017 Sb.) byly do režimu § 103 nově zařazeny stavby bazénů a skleníků včetně jejich souvisejících technických zařízení. Z dikce § 103 odst. 1 písm. e) bod 17 stavebního zákona 2006 vyplývá, že *stavební povolení ani ohlášení nevyžadují bazény nebo skleníky včetně souvisejícího technického zařízení*. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod 17 tedy umožňuje stavebníkovi provést stavbu bazénu i jeho technického příslušenství (dohromady nebo zvlášť) bez zásahu stavebního úřadu ve formě stavebního povolení či ohlášení.
44. Novelizací § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 zákonem č. 225/2017 Sb. došlo z hlediska umístění bazénů do 40 m² zastavěné plochy k rozšíření tzv. volného režimu i o související technická zařízení, bez kterých provoz a užívání bazénu není možné. Z jazykového výkladu a skladby věty § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 vyplývá, že podmínka dvoumetrové odstupové pro možnost realizovat stavbu bazénu bez rozhodnutí o umístění stavby ani územního souhlasu je vztažena na bazén jako takový, ne však na jeho související technické zařízení, které slouží k zabezpečení provozu stavby bazénu (*bazén [...] umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku, a jeho související technické zařízení*). Pokud bazén splnil podmínky stanovené § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona 2006 (zejm. je umístěn nejméně 2 metry od hranice pozemku), byl stavebník oprávněn opět provést stavbu (umístění) bazénu a umístit i technické příslušenství bez zásahu stavebního úřadu ve formě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.
45. Daný závěr potvrzuje i komentářová literatura: *Uvedené stavby (myšleno skleníky a bazény – pozn. soudu) tedy bude možné realizovat bez stavebního povolení či ohlášení již na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Nicméně ani územní projednání nebudou ve smyslu § 79 odst. 2 vyžadovat bazény o zastavěné ploše do 40 m² a jejich související technické zařízení, bude-li je stavebník realizovat na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, a pokud bude tento bazén umístován v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku* (KÝVALOVÁ, Miroslava. § 103 [Stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení]. In: MACHÁČKOVÁ, Jana a kol. Stavební zákon. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 774.).
46. Lze tak shrnout, že v mezidobí od účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., tj. od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2024 technické zařízení související s bazénem (tj. šachta s připojením na vnitřní rozvody) nevyžadovala povolení ani jiné opatření stavebního úřadu. Situace se ale podstatně změnila od účinnosti nového stavebního zákona.

47. Podle § 171 nového stavebního zákona *vyžaduje záměr povolení s výjimkou drobných staveb a změn využití území, u kterých tak stanoví tento zákon.*
48. Podle odst. 1 písm. a) bod 2 první přílohy nového stavebního zákona platí, že drobnými stavbami jsou mj. *skleník do 40 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky bez podsklepení nebo bazén do 40 m² zastavěné plochy na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku.* Podle odst. 1 písm. b) jsou drobnými stavbami dále *součástí a příslušenství drobných staveb, pokud nepřekročí parametry staveb uvedených v písmenu a), a stavby zařízení staveniště potřebné pro provedení nebo odstranění drobné stavby.*
49. Z odst. 1 písm. b) první přílohy nového stavebního zákona plyne, že příslušenství drobných staveb musí splnit stejné parametry, které jsou stanoveny pro samotné drobné stavby. Bazén bezesporu představuje drobnou stavbu podle odst. 1 písm. a) bod 2 první přílohy nového stavebního zákona. Šachta, která s bazénem souvisí a tvoří jeho technické příslušenství bazénu, je proto příslušenstvím drobné stavby, a musí tedy také splnit zákonem stanovené parametry drobné stavby (bazénu). Nový stavební zákon tak zjevně vyžaduje, aby i dotčená technická šachta splnila požadavek *odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku.* Tato podmínka ale v daném případě není zjevně naplněna, a proto dotčená šachta je pohledem aktuální právní úpravy stavbou, která vyžaduje povolení záměru (§ 171 nového stavebního zákona).
50. Za této situace tedy soud zvažoval, zda jsou dány důvody pro zahájení řízení o nařízení odstranění samostatného stavebního objektu - šachty obsahující technické příslušenství bazénu a připojení na vnitřní rozvody. Tato stavba stejně jako samotný bazén vyžadovala v době vzniku minimálně vydání územního souhlasu. Jelikož však územní rozhodnutí ani jiné rozhodnutí či opatření stavebního úřadu na tuto stavbu v době jejího vzniku vydané nebylo, jde bezesporu o stavbu nepovolenou. Jak bylo výše uvedeno, v období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2024 šachta územní rozhodnutí, stavební povolení ani jiné opatření stavebního úřadu nevyžadovala. Aktuálně však již podle § 171 ve spojení s odst. 1 písm. b) první přílohy nového stavebního zákona vyžaduje povolení záměru vydané stavebním úřadem.
51. Obecně platí, že jen v důsledku běhu času nepřestane být tzv. "černá stavba" nelegální stavbou a nezaniká pravomoc státu nařídit její odstranění. Jak ale plyne ze závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1959/19, za určitých skutkový okolností se nařízení odstranění stavby může stát nepřiměřeným zásahem do vlastnického práva vlastníka nepovolené stavby. Současně ale Ústavní soud výslovně upozornil, že je třeba vždy zohlednit konkrétní okolnosti věci a závěry v citovaném nálezu nelze bez dalšího aplikovat v každém případě nařízení odstranění stavby (bod 42 cit. nálezu).
52. Soud má za to, že v nyní projednávané věci nepředstavuje zahájení řízení o odstranění stavby nepřiměřený (protiústavní) zásah do vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení. V první řadě na rozdíl od situace, kterou se zabýval Ústavní soud, v projednávané věci vyžadovala stavba šachty povolení (nebo opatření) stavebního úřadu nejen v době vzniku, ale vyžaduje je i v době, kdy soud o věci rozhoduje, tedy podle právní úpravy v novém stavebním zákoně. Zákonodárce i přes přechodné zmírnění požadavků na povolení *souvisejícího technického zařízení* v období 1. 1. 2018 do 30. 6. 2024, kdy nebylo třeba ani územního souhlasu k takové stavbě, dospěl nyní k závěru, že drobná stavba (zde šachta), jež tvoří příslušenství jiné drobné stavby (zde bazén), ale nesplňuje dvoumetrovou odstupovou vzdálenost od hranice pozemku, vyžaduje rozhodnutí o povolení záměru. Nelze tedy argumentovat tím, že veřejný

zájem na zajištění zákonnosti stavby a jejího souladu s veřejnoprávními požadavky na takové stavby je již vyčpělý či omezený.

53. Za druhé, stavba svými hlukovými imisemi, jež produkuje, zasahuje do práv žalobkyně, která je vlastnící nemovité věci (pozemku s rodinným domem), na jejíchž hranici je bezprostředně umístěna. Stavba tak může svými účinky negativně ovlivnit způsob užívání sousedící stavby a kvalitu života žalobkyně. Soud v této souvislosti pouze poznamenává, že žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení nepopřeli vznik imisí, ačkoliv jim k tomu byla dána příležitost i v průběhu řízení před soudem. Není přitom cílem soudního řízení zjistit přesně intenzitu hlukových imisí, neboť tato otázka není pro posouzení žaloby rozhodná. Jde o otázku, již by se měl zabývat žalovaný až v řízení o nařízení odstranění stavby, resp. při rozhodování o žádosti o dodatečné povolení stavby, pokud bude taková otázka nastolena v případném řízení o dodatečném povolení stavby, jež je fakultativní součástí řízení o nařízení odstranění stavby (§ 255 nového stavebního zákona).
54. Soud nemohl při posouzení okolností případu přehlédnout ani to, že žalobkyně byla dřívejším postupem žalovaného zbavena práva účastnit se dříve vedeného a již pravomocně skončeného řízení o odstranění stavby, jež bylo ukončeno vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2019 o tom, že se se odstranění stavby nenařizuje. Žalovaný, ačkoliv zahájil toto řízení na podnět žalobkyně a musel si být přitom vědom i toho, že žalobkyně jako vlastník přímo sousedícího pozemku je účastníkem řízení o odstranění stavby, postupoval tak, že žalobkyni její účastenství upřel a *de facto* jí tak zcela znemožnil jakoukoliv ochranu jejích práv v tomto řízení, včetně podání odvolání.
55. Konečně nelze přehlédnout, že intenzitu zásahu do práv osoby zúčastněné na řízení jako vlastníka dotčené stavby v tomto případě snižuje skutečnost, že zahájení řízení o nařízení odstranění stavby ještě samo o sobě nezakládá povinnost danou stavbu odstranit. Vlastník stavby, tj. osoba zúčastněná na řízení, který byl v řízení před soudem pasivní, bude mít možnost po zahájení prokázat, že stavba ve skutečnosti povolená byla, případně dosáhnout jejího dodatečného povolení na vlastní žádost. Aniž by tím soud jakkoliv předjímal výsledek budoucího správního řízení, v případě zamítnutí takové žádosti a nařízení odstranění stavby se bude moct osoba zúčastněná na řízení domáhat soudní ochrany žalobou podanou k soudu.
56. Soud dospěl k závěru, že nezahájení řízení o nařízení odstranění stavby – šachty a připojení k vnitřním rozvodům, které tvoří příslušenství venkovního bazénu na pozemku osoby zúčastněné na řízení – zasahuje bezprostředně a přímo do práv žalobkyně, a to nezákonným způsobem. Stavba je zdrojem hlukových imisí, které zasahují do jejího vlastnického práva, a proto i nečinnost žalovaného zasahuje veřejných subjektivních práv žalobkyně. Nezahájení řízení o nařízení odstranění této části stavby je proto nezákonným zásahem.

VI. Závěr a náklady řízení

57. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že stavba tělesa bazénu vyžadovala v době vzniku kolem roku 2008 alespoň územní souhlas podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona 2006 ve znění účinném do 31. 12. 2012. Šlo tedy o nepovolenou „černou“ stavbu. S účinností od 1. 1. 2013, kdy byl stavební zákon 2006 novelizovaný zákonem č. 350/2012 Sb., však již stavba bazénu nevyžadovala stavební povolení, ohlášení, územní rozhodnutí ani územní souhlas. Povolení nevyžaduje takový záměr ani podle aktuální právní úpravy obsažené v novém stavebním zákoně. Ani sama žalobkyně proti stavbě tělesa bazénu nevyjádřila žádné výhrady. Ve smyslu závěrů vyslovených v nálezů Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS

1956/19 by tedy bylo zahájení řízení o odstranění této dílčí stavby nepřiměřeným zásahem do práv jejího vlastníka (osoby zúčastněné na řízení). Soud proto žalobu v této části výrokem III zamítnul jako nedůvodnou (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).

58. Důvodnou naopak soud shledal žalobu v části týkající se řízení o odstranění stavby šachty obsahující technické příslušenství a připojení k vnitřním rozvodům, které tvoří příslušenství venkovního bazénu. Nezahájení řízení o odstranění této části stavby představuje nezákonný zásah do práv žalobkyně a současně není nepřiměřeným zásahem do vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení. Soud proto rozhodl výrokem I tak, že nezahájení řízení o odstranění nepovolené stavby šachty a připojení k vnitřním rozvodům, které tvoří příslušenství venkovního bazénu, je nezákonným zásahem. Výrokem II pak soud současně uložil žalovanému zahájit řízení o nařízení odstranění této stavby (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).
59. Žalovaný je povinen ve stanovené lhůtě zahájit řízení o nařízení odstranění stavby dle § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona. Účastníkem tohoto řízení bude vedle vlastníka stavby, i žalobkyně a další osoby, kterým zákon účastenství přiznává (§ 250 odst. 2, případně též § 254 odst. 5 nového stavebního zákona). Všem účastníkům včetně žalobkyně umožní žalovaný plné uplatnění jejich procesních práv. Soud však zároveň zdůrazňuje, že tímto rozsudkem nikterak nepředjímá výsledek řízení o nařízení odstranění stavby, resp. řízení o dodatečném povolení stavby, pokud bude žádost o ně podána.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně i žalovaný měli oba pouze částečný úspěch, přičemž míra úspěchu obou stran je srovnatelná. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
61. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, a proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

